СЕРІЯ «Право»

УДК 347.1.

[https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3\(3\)-91-99](https://doi.org/10.32689/2708-7530-2020-3(3)-91-99)

Куртакова Анна Олександрівна доктор філософії в галузі права, доцент кафедри цивільного та господарського права Інституту права ім. князя Володимира Великого, Міжрегіональна Академія управління персоналом, вул. Фрометівська, 2, м. Київ, 03039, тел.: (050) 264-00-30, e-mail: anita-k@ukr.net, <https://orcid.org/0000-0002-9475-6911>

Усманов Олександр Русланович магістрант Інституту права ім. князя Володимира Великого, Міжрегіональна Академія управління персоналом, вул. Фрометівська, 2, м. Київ, 03039, тел.: (099) 029-75-33, e-mail: tornada736@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0002-1462-9040>

ОХОРОНА ПРАВ КОРИСТУВАЧІВ ІНТЕРНЕТ ЯК УЧАСНИКІВ ПРИВАТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Анотація. Інформаційні права та свободи людини та громадянина мають власне вираження в Конституції. Загалом, інформаційні права надають можливості особі щодо задоволення власних потреб в отриманні, використанні, поширенні, охороні, захисті відповідного обсягу інформації як в реаліях сучасного життя, так і в Інтернет-просторі. Користувачі Інтернет-простору використовуючи доступні можливості Інтернету є прямими суб'єктами відносин зазначеного простору, які реалізують рух інформації в суспільстві, її безпосередній вплив на сфери функціонування людини. До того ж, суттєвим є те, що користувачі Інтернету є носіями суб'єктивних прав та обов'язків. Істотною ознакою правовідносин в мережі Інтернет з-поміж користувачів є непринциповість щодо того чи це фізична особа, чи це юридична особа або це зареєстрований оператор мережеских послуг. Загалом Інтернет як комплекс інформаційних ресурсів не є чітко підконтрольний визначеній особі чи організації. Також користувачі Інтернет-простору в ході реалізації свого права на доступ до Інтернету мають зосереджувати свою увагу щодо можливих правопорушень, а саме: незаконний збір особистих даних в Інтернеті, спам, фітінг, порушення авторських прав, вербування. Не менш цікавим є питання охорони рекламних слоганів, лозунгів, речівок. Також користувачі онлайн простору є захищеними кримінально-процесуальним законодавством, зокрема стосується збирання конфіденційної інформації про окремих індивідів. Реалізація такого заходу здійснюється за участю правоохоронних органів, які наділені повноваженнями щодо проведення негласних слідчих (розшукових) заходів. Наразі статистика щодо звернень громадян у порядку цивільного та адміністративного судочинства про порушення прав і свобод людини в онлайн просторі свідчить, що

захист порушених прав Інтернет-користувачів залишається вкрай обмеженим в Україні та потребує удосконалення, особливо стосується практичного правозастосування і відновлення порушених прав людини відповідно які було попередньо порушено унаслідок використання Інтернету.

Ключові слова: покоління прав людини, Інтернет-простір, користувачі Інтернет, охорона прав, захист прав, авторські права.

Kurtakova Anna Alexandrovna Doctor of Philosophy in Law, Associate Professor of Civil and Commercial Law, Institute of Law. Prince Vladimir the Great, Interregional Academy of Personnel Management, Frometivska str., 2, Kyiv, 03039, tel.: (050) 264-00-30, e-mail: anita-k@ukr.net, <https://orcid.org/0000-0002-9475-6911>

Usmanov Alexander Ruslanovich graduate student of the Institute of Law. Prince Vladimir the Great, Interregional Academy of Personnel Management, Frometivska str., 2, Kyiv, 03039, tel.: (099) 029-75-33, e-mail: tornada736@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0002-1462-9040>

PROTECTION OF THE RIGHTS OF INTERNET USERS AS PARTICIPANTS IN PRIVATE LEGAL RELATIONS

Abstract. Information rights and freedoms of man and citizen have their own expression in the Constitution. In general, information rights provide opportunities for a person to meet their own needs in obtaining, using, disseminating, protecting, protecting the appropriate amount of information both in the realities of modern life and in the Internet space. Users of the Internet space using the available capabilities of the Internet are the direct subjects of the relationship of this space, which implements the movement of information in society, its direct impact on the spheres of human functioning. In addition, it is important that Internet users are the bearers of subjective rights and responsibilities. An essential feature of legal relations on the Internet between users is the unprincipledness of whether it is an individual, a legal entity or a registered network service operator. In general, the Internet as a set of information resources is not clearly controlled by a particular person or organization. Also, Internet users in the exercise of their right to access the Internet should focus on possible offenses, namely: illegal collection of personal data on the Internet, spam, fitting, copyright infringement, recruitment. No less interesting is the issue of protection of advertising slogans, slogans, speeches. Users of the online space are also protected by criminal procedure law, in particular with regard to the collection of confidential information about individuals. The implementation of such a measure is carried out with the participation of law enforcement agencies, which are empowered to conduct covert investigative (search) activities. Currently, statistics on citizens' complaints in civil and administrative proceedings about violations of human rights and freedoms in the online space show that the protection of violated rights of Internet users remains extremely limited in Ukraine and needs to be improved, especially regarding the practical enforcement and restoration of violated human rights. previously violated due to the use of the Internet.

Keywords: human rights generation, Internet space, Internet users, protection of

rights, protection of rights, copyright.

Постановка проблеми. На нинішній день стрімко набирають обертів інформаційні права, які передбачають широкі можливості стосовно вільного вираження думки і слова, зокрема йдеться про вираження такої думки саме в Інтернеті. Інформаційні права, до змісту яких можна віднести свободу інформації, її поширення, розвиток інформаційних технологій, рівність доступу до інформації, охорона особистої інформації у науці теорії держави та права виділяють до четвертого покоління прав людини. Проте однозначної думки не існує на сьогодні з приводу того, що інформаційні права — це саме права четвертого покоління. Бо передують думки що вказані попередньо права можна віднести до “солідарних прав”, прав п'ятого покоління тощо. Тобто стосовно інформаційних прав, їх специфіки та приналежності до відповідного покоління точаться численні дискусії вчених на сьогодні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідженню даного питань сприяли праці І. Діордіці, Л. Мамчур, Р.Еннан, Д. Жубанова, Н. Майданика, О. Пастухова.

Мета статті – дослідити основні аспекти розуміння прав людини в мережі Інтернет та узагальнити підходи щодо вказаної проблематики та запропонувати шляхи вирішення порушення прав людини в мережі Інтернет.

Виклад основного матеріалу. З-поміж варіативних думок вчених щодо приналежності інформаційних прав до відповідного покоління прав, пропонуємо звернути увагу на твердження І. Діордіца, який зазначає, що будь-які суспільні відносини проявляються через інформацію, інформаційну сферу, тож можна стверджувати, що інформаційні права і свободи є в будь-якій сфері життєдіяльності суспільства [1, с. 117].

Інформаційні права та свободи людини та громадянина мають власне вираження в Конституції, в положеннях статей 15, 32, 34, 41, 54. Загалом, інформаційні права надають можливості особі щодо задоволення власних потреб в отриманні, використанні, поширенні, охороні, захисті відповідного обсягу інформації як в реаліях сучасного життя, так і в Інтернет-просторі.

Доцільним завбачаємо також осмислити сутність поняття Інтернет, Інтернет на сьогодні ми розуміємо в різних смислових аспектах, пропонуємо наступні:

- як світова телекомунікаційна мережа, яка слугує як засіб зв'язку загального доступу;
- як система вільного доступу для передачі, накопичення, обробки, зберігання інформації.

Користувачі Інтернет-простору використовуючи доступні можливості Інтернету є прямими суб'єктами відносин зазначеного простору, які реалізують рух інформації в суспільстві, її безпосередній вплив на сфери функціонування людини. До того ж, суттєвим є те, що користувачі Інтернету є носіями суб'єктивних прав та обов'язків. Поняття “користувачі Інтернету” охоплює не лише звичайних осіб, які намагаються знайти та отримати важливу інформацію. Вказане поняття включає у своє смислове розуміння посередників - провайдерів, операторів, а також операторів зв'язку, постачальників інформації, які наповнюють

інформаційний простір тощо.

Істотною ознакою правовідносин в мережі Інтернет з-поміж користувачів є непринциповість щодо того чи це фізична особа, чи це юридична особа або це зареєстрований оператор мережевих послуг. Загалом Інтернет як комплекс інформаційних ресурсів не є чітко підконтрольний визначеній особі чи організації.

Таким чином, коли власне йде мова щодо правовідносин серед користувачів Інтернет-простору щонайперше істотною ознакою останніх є суб'єктивні права, тобто дії користувачів, які зумовлюють виникнення, зміну, припинення учасників мережі Інтернет-простору.

Однак, звернімо аспект уваги стосовно приватно-правового розуміння правовідносин користувачів Інтернету, пропонуємо наступне розуміння:

– відносини, що виникають з приводу масиву інформації, права на інформацію як особистого немайнового права. Таке розуміння вказує на відносини щодо вільного збирання, зберігання, використання та поширення інформації в Інтернет мережі.

Користувачі Інтернет-простору в ході реалізації свого права на доступ до Інтернету мають зосереджувати увагу щодо можливих правопорушень, які є можливими на сьогодні, а саме:

- незаконний збір особистих даних в Інтернеті;
- спам — повідомлення, які є небажаними, відправлення яких на меті зосереджує вигідні цілі для особи, яка надсилає ці повідомлення;
- фітінг — шахрайства в Інтернеті, що передбачають використання фальшивих веб-сторінок;
- порушення авторських прав;
- вербування.

На нинішній день актуальною проблемою в реаліях сьогодення є проблема захисту авторських прав в Інтернеті. Практично приділяється увага по відношенню до реалізації прав людини в онлайновому середовищі у таких сферах, як:

- доступ і недискримінація;
- свобода вираження думок та інформації;
- приватне життя та захист даних;
- освіта та грамотність;
- участь у зібраннях та об'єднаннях;
- ефективні механізми правового захисту.

Авторські права визначають такі діяння як розміщення твору в Інтернеті, подання його до відома публіки. Однак, на нинішній день зустрічаємо непоодинокі випадки неправомірного копіювання творів відповідних примірників у особистих цілях з порушенням авторських прав. Одна людина може створити твір, інша може відтворити та повторити, тому існують технічні засоби захисту з метою охорони певного твору від “розшифрування” твору, який має захищений код. Справді, мережа Інтернет містить численну кількість копій авторських творів, які мають видозмінений зміст. Значуще місце щодо захисту авторських прав посідає використання цифрових водяних знаків, які використовують на сьогодні як ефективну технологію для захисту власних прав. Також механізм захисту авторських прав включає низку нормативних актів, з-поміж яких: Закон України

“Про авторські та суміжні права”, Постанови Пленуму ВГС України “Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності”, Цивільний кодекс України, на міжнародному рівні — Бериська конвенція про охорону літературних і художніх творів, Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про авторське право тощо.

Наприклад, звернімо спектр уваги стосовно Бернської конвенції про охорону літературних та художніх творів, відповідно до якої правова охорона гарантується для творів незалежно від того, чи завершені вони чи ні. Аналогічні положення має ст. 8 ЗУ “Про авторське право і суміжні права” [2].

Ще значущим порушенням у мережі Інтернет є плагіат, його виявлення у викладених творах, дисертаціях, рефератах тощо. На сьогодні спокуса переписати, скопіювати, переробити на свій лад чужі твори та видати їх за свої має місце в реаліях буденного життя. Зокрема стосується випадків під час написання курсових, магістерських робіт, коли студенти допускають під час написання 80-90 % плагіату. Феномен плагіату справді несе істотну загрозу, адже плагіат — це, щонайперше порушення авторських прав, на додачу це загроза для наукового потенціалу держави. Щодо відповідальності за поширення плагіату в Інтернет-просторі так і реаліях життя можна на нинішній день розраховувати лише на анулювання оцінки, вимога щодо переписання роботи, її доопрацювання, усне попередження.

Попередньо ми згадували загалом про порушення авторських прав, за дані правопорушення, як правило передбачається цивільно-правова відповідальність.

Не менш цікавим є питання охорони рекламних слоганів, лозунгів, речівок. Зазначене поки не відносять конкретно до визначеного виду літературних творів, однак ЗУ “Про рекламу” закріплює відповідні положення в ст. 9 [3], де мова йде про “інформаційний, авторський чи редакційний матеріал, в якому привертається увага до конкретної особи чи товару та який формує або підтримує обізнаність та несе інтерес читачів щодо цієї особи чи товару, має бути вміщений під рубрикою “Реклама” чи на правах “реклами”. Проте знову таки часто зустрічаємо в Інтернет мережі реклами, які не є зареєстровані як знак товарної продукції чи послуг.

В Україні національний інституційний механізм захисту прав Інтернет-користувачів гарантує звернення до суду для захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина. Особа може звертатися за захистом до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, однак варто звернути істотну увагу на те, що у повному обсязі питання захисту прав людини в онлайн режимі неможливо вирішити через Уповноваженого ВРУ через брак організаційно-технічних та фінансових можливостей. Проте все ж на Секретаріат Уповноваженого покладено функції контролю за додержанням законодавства щодо захисту персональних даних.

Також в нашій державі є Національна комісія, яка здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації (НКРЗІ). Користувачі Інтернету можуть звернутися до НКРЗІ унаслідок порушень щодо розміщення інформації в онлайн просторі, блокування інформаційних ресурсів, незгоди щодо встановлених тарифів чи розрахунків тощо.

Приватність, свобода вираження думки, зобов'язання захищати інтернет-користувачів від злочинності покладається на нашу державу як учасницю Ради

Європи зважаючи на положення Конвенції про кіберзлочинність (Будапешт 2001).

Цікавим ще є той факт, що на сьогодні користувачі онлайн простору є захищеними кримінально-процесуальним законодавством, зокрема стосується збирання конфіденційної інформації про окремих індивідів. Реалізація такого заходу зазвичай здійснюється за участю правоохоронних органів, які наділені повноваженнями щодо проведення негласних слідчих (розшукових) заходів. Отримання такої інформації не передбачає спеціальний моніторинг з боку Уповноваженого з прав людини.

Наразі статистика щодо звернень громадян у порядку цивільного та адміністративного судочинства про порушення прав і свобод людини в онлайн просторі свідчить, що захист порушених прав Інтернет-користувачів залишається вкрай обмеженим в Україні та потребує удосконалення, особливо стосується практичного правозастосування і відновлення порушених прав людини відповідно які було попередньо порушено унаслідок використання Інтернету.

Звісно, інтернет-користувачі у будь-якому разі намагаються щонайперше звернутися до судів з метою притягнення так званої “винної особи” до цивільної, адміністративної чи кримінальної відповідальності. Користувачі, як правило, намагаються відстояти свої права до останнього, а саме йдеться також втягнення ЗМІ для широкого розголосу проблеми, яка постала в онлайн-овому середовищі. Наша держава справді гарантує особі ефективний механізм правового захисту порушених прав людини, але зауважимо на тому, що онлайн середовище не завжди є правдивим віддзеркаленням проблеми, яку інтернет-користувачі вважають порушенням прав людини. Доцільним є наведення прикладу щодо питання відповідальності за залишені коментування в Інтернеті. Позивачі в більшості випадках звертаються з матеріалами справ щодо захисту своєї честі, гідності, ділової репутації, не намагаючись, у свою чергу, врегулювати конфлікт у досудовому порядку. Як-от, замість того, щоб звернутися до відповідного власника веб-ресурсу чи до редакції інтернет-медіа з метою видалення чи блокування відповідної опублікованої інформації, особа йде відразу до суду. Однак, звернення до суду передбачає розрізнення наданих фактів та оціночних суджень. Постає питання щодо меж публічності та приватності особи, яка зазнала необґрунтованого втручання у її приватне життя.

Проте не завжди вирішення проблеми охоплює діяльність винятково судів нашої держави, критика публічних осіб потребує ширшого розгляду відповідних справ, які стосуються інтернет-користувачів, їх прав в онлайн середовищі, застосовуючи практику ЄСПЛ (Європейського суду з прав людини).

Європейським судом з прав людини було прийнято сотні рішень у справах про порушення статті 10 “Свобода вираження поглядів” Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. На нинішній день, найрезонанснішими є справи проти України щодо попередньо зазначеної статті наступні:

- “Сірик проти України”;
- “Українська Прес-Група проти України”;
- “Мельничук проти України”;
- “Вітренко проти України”;
- “Мирський проти України” тощо.

Дискусійним та найскладнішим залишається питання надання доказової інформації щодо поширення в мережі Інтернет інформації, яка принижує честь, гідність, ділову репутацію особи, яка звернулася до судової інстанції. Досить часто на підтвердження допустимості порушення прав людини, зокрема інтернет-користувачів, як доказ позивач надає “скріншоти”. Однак, розуміємо такі докази мають бути нотаріально посвідчені. Втім, знову-таки чинне законодавство України не містить відповідних положень з приводу того, що нотаріуси зобов'язані посвідчити ці “скріншоти” чи інші роздруковки інтернет сторінок.

Попередньо нами було згадано питання щодо захисту авторських прав в Інтернеті, так-от зважаючи на Постанову Пленуму Верховного Суду України, пункту 31 “Про застосування судами норм законодавства у справах про захист авторського права і суміжних прав” від 4 червня 2010 року № 5 “розміщення творів у мережі Інтернет у вигляді, доступному для публічного використання, є поданням творів до загального відома публіки таким чином, що її представники можуть здійснити доступ до творів з будь-якого місця і у будь-який час за її власним вибором... [4], тобто аналізуючи наведене ствердження, розміщення інформації є правомірним за умови дозволу автора чи іншої особи, яка має відповідне авторське право. У такому випадку розміщення у мережі Інтернет інформації неправомірним чином є основою для порушення майнових прав суб'єкта авторського права, що є відповідно правовою підставою для судового захисту авторського права.

Аналізуючи попередньо зазначений нами матеріал, істотним вважаємо зосередити увагу стосовно судової практики, а саме на розгляд цивільних, адміністративних, кримінальних справ, а також на практику Європейського суду з прав людини у справах щодо порушення Україною прав і свобод інтернет-користувачів.

Наприклад, щодо розгляду справ у порядку цивільного судочинства. Предметом цивільного позову з яким відповідно звернувся позивач була інформація, наведена у численних статтях онлайн простору стосовно події, яка розслідувалася комісією Територіального управління Держгірпромнагляду у Волинській області. Подія стосувалася аварії, яка сталася на дорозі Київ-Чоп в селі Обарів Рівненської області [5]. Позивачем було зазначено, що статті, які було висвітлено в мережі Інтернет поширювали недостовірну інформацію щодо попередньо згаданої події, звідси, що слугувало приводом до порушення немайнових прав позивача – права на повагу до честі та право на недоторканність ділової репутації.

Факт ДТП викликав суспільний резонанс, що відповідно викликало різні погляди та критику з боку громадської спільноти по відношенню до комісії Держгірпромнагляду.

Однак, у ході розгляду позову заявника було встановлено, що інформація, яку було опубліковано в Інтернеті взагалі не стосувалася позивача. Інформація надана ним відповідно не містила фактичних даних, винятково власні оціночні судження положень статті.

Таким чином, стаття не містила окремих положень, які стосувалися позивача, його гідності та честі. Надана інформація до судової інстанції була визначена як недопустимі докази.

Щодо адміністративних справ, цікавим вбачаємо навести Постанову Одеського окружного адміністративного суду від 20 лютого 2015 року [6] стосовно наданого інтерв'ю передачі «Актуальна розмова» про заклики до зміни форми державного устрою України, зміни меж території та державного кордону України. Інтерв'ю було викладено та відкрито у вільному доступі в мережі Інтернет сайті телеканалу «АТВ», за електронним посиланням atv.odessa.od.ua.

Особа, яка надавала інтерв'ю здійснювала власну діяльність за участі в громадській організації «Молодіжна Єдність». Суд, розглядаючи обставини справи, дійшов висновку, що громадська організація реалізовувала діяльність з порушенням норм Конституції та законів України. Надалі діяльність організації «Молодіжна Єдність» було заборонено з метою забезпечення національної безпеки та територіальної цілісності.

Вищевикладений матеріал містив інформацію також про порушення Україною прав і свобод інтернет-користувачів, а саме статті 10 «Свобода вираження поглядів» Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Відповідні рішення у справах виносив Європейський суд з прав людини.

У справі «Газета «Україна-Центр» проти України» ЄСПЛ звертає спектр уваги на джерела інформації, які використовують ЗМІ. Заявник (газета Україна-Центр) опублікував статтю, яка містила інформацію журналіста щодо звинувачення кандидата на посаду міського голови Кіровограда (Кропивницького) в замовному вбивстві, представленому на прес-конференції цього кандидата в Українському незалежному інформаційному агентстві новин (УНІАН). Інформацію було визнано неправдивою, на підтвердження якої не зайшлося достовірних відомостей. Позивач стверджував, що національний суд не врахував ті обставини, що дана інформація була доступною для широкого кола громадськості. Проте все ж судом було присуджено для позивача (заявника) сплатити компенсаційну суму.

Висновки. Таким чином, свобода слова викривила реалії справжніх подій, що як наслідок слугувало до виплати компенсаційної суми.

Підсумовуючи вищевикладений матеріал, ми осмислили сутність поняття інформаційні права, охарактеризували поширені правопорушення в мережі Інтернет та відповідний захист прав людей, який пов'язаний саме з авторськими правами, їх порушенням.

Література:

1. Діордіца І. Класифікація інформаційних прав і свобод людини і громадянина // Підприємництво, господарство і право. - №7/216. С. 116-122.
2. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 року №3792-ХІІ// Відомості Верховної Ради України (ВВР). - 1994. - №13. - ст. 64.
3. Закон України “Про рекламу” від 03.07.96, ВВР, 1996, №39 зі змінами.
4. Постанова Пленуму Вищого господарського суду України “Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних із захистом прав інтелектуальної власності” від 17 жовтня 2012 року № 12 [Електронний ресурс] /Офіційний сайт ВРУ. - Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0012600-12/print1394790502676284>.
5. Ухвала Апеляційного суду Волинської області від 29 грудня 2014 року у справі № 161/12668/14-ц [Електронний ресурс] /Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42152475>.
6. Постанова Одеського окружного адміністративного суду від 20 лютого 2015 року у

справі № 815/3514/14 [Електронний ресурс] /Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42865260>.

References:

1. Diorditsa, I. (2016). Klasyfikatsiia informatsiinykh prav i svobod liudyny i hromadianyna [Classification of information rights and freedoms of man and citizen]. *Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo – Entrepreneurship, economy and law*, 7, 116-122 [in Ukrainian].
2. Zakon Ukrainy “Pro avtorske pravo i sumizhni prava” : vid 23 hrudnia 1993 roku № 3792-XII [Law of Ukraine “On copyright and related rights” from December 23, 1993 № 3792-XII]. (1994). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 13. Art. 64 [in Ukrainian].
3. Zakon Ukrainy “Pro reklamu” : vid 03 lypnia 1996 [Law of Ukraine “On Advertising” from July 3, 1996]. (1996). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of the Verkhovna Rada of Ukraine*, 39 [in Ukrainian].
4. Postanova Plenumu Vyshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy “Pro deiaki pytannia praktyky vyrishennia sporiv, poviazanykh iz zakhystom prav intelektualnoi vlasnosti” : vid 17 zhovtnia 2012 roku № 12 [Resolution of the Plenum of the Supreme Economic Court of Ukraine “On some issues of dispute resolution practice related to the protection of intellectual property rights” of October 17, 2012 № 12]. *zakon.rada.gov.ua*. Retrieved from <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0012600-12/print1394790502676284> [in Ukrainian].
5. Ukhvala Apeliatsiinoho sudu Volynskoi oblasti vid 29 hrudnia 2014 roku u spravi № 161/12668/14-ts [Decision of the Court of Appeal of Volyn region of December 29, 2014 in the case № 161/12668/14-ts]. *www.reyestr.court.gov.ua*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42152475> [in Ukrainian].
6. Postanova Odeskoho okruzhnogo administratyvnoho sudu vid 20 liutoho 2015 roku u spravi № 815/3514/14 [Resolution of the Odessa District Administrative Court of February 20, 2015 in the case № 815/3514/14]. *www.reyestr.court.gov.ua*. Retrieved from <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/42865260> [in Ukrainian].